

**ΕΝΔΙΚΑ ΜΕΣΑ - ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗ (Ζ΄ ΕΞΑΜΗΝΟ)
ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΕΞΑΜΗΝΟ 2018 – 2019
[επίκ. καθ. Απόστολος Σοφιαλίδης]**

I. Σχέδιο απαντήσεων στη 2^η φροντιστηριακή άσκηση

1. Ερώτημα 1^ο:

α) Το Ειρηνοδικείο Θεσσαλονίκης, στο οποίο ασκήθηκε η ανακοπή του Β ήταν αρμόδιο καθ' ύλην, αφού ο εκτελεστός τίτλος (τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών) εκδόθηκε από ειρηνοδικείο και όχι από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο (Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών) που απέρριψε την έφεση της εναγομένης (ΚΠολΔ 933 εδ. α΄ και 17Α΄ εδ. α΄). Συνεπώς η απάντηση δεν θα ήταν διαφορετική αν η εκτελούμενη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών είχε τελεσιδικήσει μετά από άπρακτη πάροδο της προθεσμίας ασκήσεως τακτικών ενδίκων μέσων. Ήταν δε και κατά τόπο αρμόδιο, αφού μετά την επίδοση επιταγής είχε ακολουθήσει κατάσχεση στη Θεσσαλονίκη (ΚΠολΔ 933 § 3 εδ. α΄ και β΄).

β) Η ανακοπή του Β, ως ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ, αφού ασκήθηκε μετά τη διεξαγωγή πλειστηριασμού με αίτημα (και) την ακύρωση αυτού, σύμφωνα με την ερμηνεία που επικράτησε, παραδεκτά απευθύνθηκε κατά των Α (επιστεύδοντος) και Υ (υπερθεματιστή), τελούντων σε σχέση αναγκαστικής ομοδικίας (ΚΠολΔ 74 και 76).

2. Ερώτημα 2^ο:

α) Ως προς το «κατά τα λοιπά» παραδεκτό της ανακοπής του Β:

- Ο Β άσκησε ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ (και όχι του άρθρου 936 ΚΠολΔ), όπως προκύπτει από την ιδιότητά του ως καθ' ου η κατάσχεση αλλά, κυρίως, από τους λόγους ακυρότητας που προέβαλε.

- Παρέχεται ως δεδομένο ότι η ανακοπή ασκήθηκε την 26.03.2018. Συνεπώς, την ημέρα αυτή ολοκληρώθηκε και η δεύτερη πράξη ασκήσεώς της, δηλαδή η επίδοση αντιγράφου της στον καθ' ου η ανακοπή (ΚΠολΔ 933, 585 § 1 και 215 § 1 εδ. α΄). Το γεγονός αυτό είναι κρίσιμο για το εμπρόθεσμο της ανακοπής, το οποίο, ως προϋπόθεση του παραδεκτού της ανακοπής, κρίνεται κατά τις διατάξεις του άρθρου 934 ΚΠολΔ, με βάση τους λόγους της και τις ως ελαττωματικές προσβαλλόμενες πράξεις (κατάσχεση και πλειστηριασμό).

- Παρέχεται, επίσης, ως δεδομένο ότι η 26.03.2018 ήταν ημέρα Δευτέρα, γεγονός που είναι επίσης κρίσιμο για το εμπρόθεσμο της ανακοπής, ενόψει της διατάξεως του άρθρου 144 § 1 ΚΠολΔ, αν η λήξη της προθεσμίας συμπίπτει με το Σάββατο ή την Κυριακή που προηγήθηκαν.

- Παρέχεται, τέλος, ως δεδομένο ότι το κατασχεθέν ακίνητο πλειστηριάσθηκε την Τετάρτη 17.01.2018 και κατακυρώθηκε στον υπερθεματιστή Υ, ο οποίος, αφού κατέβαλε το επιτευχθέν πλειστηρίασμα των 80.000,00 €, προχώρησε την Τετάρτη 24.01.2018 σε μεταγραφή περίληψης της κατακυρωτικής έκθεσης στα οικεία δημόσια βιβλία (βλ. ΚΠολΔ 1005 § 1 εδ. α΄ και β΄). Το γεγονός αυτό έχει σημασία για την έναρξη υπολογισμού της προθεσμίας άσκησης της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ εκ μέρους του Β (ΚΠολΔ 934 § 1 περ. β΄). Το ίδιο γεγονός (δηλαδή ο χρόνος μεταγραφής της περίληψης της κατακυρωτικής έκθεσης) αποτελεί και την αφετηρία της αποσβεστικής προθεσμίας διεκδίκησης του ακινήτου εκ μέρους του Γ (ΚΠολΔ 1020).

β) Ως προς το παραδεκτό και τη νομική βασιμότητα των λόγων της ανακοπής του Β:

- Ο πρώτος λόγος ανακοπής (: ότι αντίγραφο εξ απογράφου με επιταγή προς εκτέλεση επιδόθηκε μόνον στην ομόρρυθμη εταιρεία «Β και ΣΙΑ Ο.Ε.» και όχι και στον ίδιο ατομικά) αφορά τη μη τήρηση προδικασίας και συνεπώς είναι παραδεκτός ως λόγος ανακοπής (ΚΠολΔ 933 § 1). Είναι και νόμω βάσιμος, αφού η τήρηση προδικασίας είναι πάντοτε επιβεβλημένη και για κάθε πρόσωπο που νομιμοποιείται παθητικά σε αναγκαστική εκτέλεση (ΚΠολΔ 924 και 159 περ. 1), όπως είναι εδώ ο

καθ' ου η εκτέλεση Β, που νομιμοποιείται παθητικά ως ομόρρυθμος εταίρος της εναχθείσης, ητηθείσης και αναφερόμενης στον εκτελεστό τίτλο ως υπόχρεης ομόρρυθμης εταιρεία «Β και ΣΙΑ Ο.Ε.» (ΚΠολΔ 920). Ασκήθηκε όμως εκπρόθεσμα (ΚΠολΔ 934 § 1 περ. α') και για το λόγο αυτό η ανακοπή θα απορριφθεί ως απαράδεκτη ως προς το λόγο αυτό. Ειδικότερα, η ανακοπή ασκήθηκε μετά τη διενέργεια του πλειστηριασμού, συνεπώς έχει ασκηθεί μετά την πάροδο των 45 ημερών που προβλέπει το άρθρο 934 § 1 περ. α' ΚΠολΔ, αφού ο πλειστηριασμός πραγματοποιήθηκε τουλάχιστον επτά (7) μήνες μετά την επιβολή της κατασχέσεως (ΚΠολΔ 954 § 2 εδ. α' και 993 § 2 εδ. α').

- **Με τον δεύτερο λόγο ανακοπής** (: ότι ακύρως κατασχέθηκε ακίνητό του εμπορικής αξίας 150.000 € για ικανοποίηση απαίτησης 15.000 €) επιχειρείται μάλλον η διατύπωση ισχυρισμού περί καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος. Γίνεται δεκτό ότι ο ισχυρισμός αυτός είναι καταρχήν παραδεκτός ως λόγος ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ. Ωστόσο, για τη νομική βασιμότητά του, απαιτείται επίκληση περιστατικών ικανών να θεμελιώσουν την εφαρμογή του άρθρου 281 ΑΚ, κάτι το οποίο δεν φαίνεται να συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση. Σε κάθε περίπτωση, ο λόγος αυτός, είτε αφορά την κατάσχεση είτε αφορά την απαίτηση, προβλήθηκε εκπρόθεσμα (ΚΠολΔ 934 § 1 περ. α'), σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν και για τον πρώτο λόγο, και συνεπώς πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

- **Ο τρίτος λόγος ανακοπής** (: ότι η αξίωση που προέβαλε ο Α κατά της εταιρείας «Β και ΣΙΑ Ο.Ε.» είχε υποκύψει σε παραγραφή πριν την άσκηση της αγωγής του που είχε γίνει δεκτή) αφορά την απαίτηση. Συνεπώς είναι γενικά παραδεκτός ως λόγος ανακοπής (ΚΠολΔ 933 § 1) [δεν παρέχονται στοιχεία για να κριθεί η νομική βασιμότητά του]. Ωστόσο, προβλήθηκε εκπρόθεσμα (ΚΠολΔ 934 § 1 περ. α'), σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν και για τον πρώτο λόγο. Επιπλέον προσκρούει και στο απαράδεκτο λόγω δεδικασμένου, αφού μπορούσε να προταθεί στη δίκη για την απαίτηση που επιδικάσθηκε (ΚΠολΔ 933 § 4, 330 και 329). Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

- **Με τον τέταρτο λόγο ανακοπής** (: ότι απόσπασμα της κατασχετήριας έκθεσης δημοσιεύθηκε εκπρόθεσμα στην ιστοσελίδα δημοσιεύσεων πλειστηριασμών του Δελτίου Δικαστικών Δημοσιεύσεων του Τομέα Ασφάλισης Νομικών του Ενιαίου Ταμείου Ανεξάρτητα Απασχολουμένων) προβάλλεται παράβαση του άρθρου 995 § 4 εδ. β' ΚΠολΔ. Ο λόγος αφορά την κύρια διαδικασία και είναι παραδεκτός ως λόγος ανακοπής (ΚΠολΔ 933 § 1). Είναι δε και νόμω βάσιμος, αφού παρόμοια εμπρόθεσμη δημοσίευση απαιτείται από το νόμο και μάλιστα με ρητή απειλή ακυρότητας του πλειστηριασμού (ΚΠολΔ 995 § 4 εδ. β' και ε' και 159 περ. 1). Τέλος, αφού αφορά την εγκυρότητα της τελευταίας πράξης εκτελέσεως, μπορούσε να ασκηθεί εμπρόθεσμα μέσα στην προθεσμία των εξήντα (60) ημερών από τη μεταγραφή της περιλήψεως της κατακυρωτικής εκθέσεως (ΚΠολΔ 934 § 1 περ. β'). Στην προκειμένη περίπτωση, η προθεσμία θα υπολογισθεί με βάση το άρθρο 144 § 1 ΚΠολΔ και τα χρονικά δεδομένα που προαναφέρθηκαν (βλ. παραπάνω στο 2^ο ερώτημα, υπό στοιχ. α': Η ανακοπή ασκήθηκε την 26.03.2018, ημέρα Δευτέρα, το κατασχεθέν ακίνητο πλειστηριάσθηκε την Τετάρτη 17.01.2018 και ο υπερθεματιστής Υ προχώρησε την Τετάρτη 24.01.2018 σε μεταγραφή περίληψης της κατακυρωτικής έκθεσης στα οικεία δημόσια βιβλία). Η προθεσμία άρχισε την 25.01.2018 (ΚΠολΔ 144 § 1) και έληγε την 60^η ημέρα μετά από αυτή, δηλαδή στις 25.03.2018, που ήταν Κυριακή και αργία, συνεπώς έληγε την επόμενη εργάσιμη ημέρα (ΚΠολΔ 144 § 1). Επομένως, η ανακοπή ως προς τον λόγο αυτό ασκήθηκε εμπρόθεσμα.

- **Με τον πέμπτο λόγο ανακοπής** (: ότι από την ημέρα επίδοσης της επιταγής προς εκτέλεση αλλά και από την ημέρα επιβολής της κατασχέσεως και μέχρι τη διενέργεια του πλειστηριασμού είχε παρέλθει χρονικό διάστημα μεγαλύτερο του ενός έτους) επιχειρείται να προβληθεί αντίρρηση που αφορά το κύρος της τελευταίας πράξεως εκτελέσεως (: του πλειστηριασμού). Συνεπώς, πρόκειται για επιτρεπόμενο λόγο ανακοπής (ΚΠολΔ 933 § 1), για το παραδεκτό του οποίου, από τη σκοπιά της προθεσμίας, θα ισχύσουν όσα αναφέρονται παραπάνω για τον τέταρτο λόγο της ανακοπής. Ωστόσο, η αντίρρηση αυτή δεν είναι νόμω βάσιμη, για τους εξής λόγους:

Αν επιχειρείται να στηριχθεί στο άρθρο 926 § 2 ΚΠολΔ, αυτό απαιτεί τη μη πάροδο έτους από την επίδοση της επιταγής για την έγκυρη διενέργεια της αμέσως επόμενης (πρώτης) πράξεως της κύριας διαδικασίας της εκτέλεσης (εδώ της κατασχέσεως) και όχι και για το πέρας της (δηλαδή και για τη διενέργεια του πλειστηριασμού). Αν επιχειρείται να στηριχθεί στο άρθρο 1019 ΚΠολΔ, οι διατάξεις αυτού προϋποθέτουν μεν την παρέλευση χρονικού διαστήματος μεγαλύτερου του έτους από την κατάσχεση, ωστόσο, για να μην είναι δυνατό να διενεργηθεί πλέον έγκυρα πλειστηριασμός, προϋποθέτουν επιπλέον ότι η κατάσχεση θα ανατραπεί με δικαστική απόφαση. Στην προκειμένη περίπτωση, ο ανακόπτων Β, με τον πέμπτο λόγο της ανακοπής του, επικαλείται μόνο την πάροδο χρονικού διαστήματος μεγαλύτερου του έτους από την κατάσχεση, δεν επικαλείται όμως και ανατροπή της με δικαστική απόφαση. Συνεπώς, υπό τα περιστατικά που επικαλείται ο ανακόπτων, αληθή υποτιθέμενα, ο πλειστηριασμός δεν είναι άκυρος, η δε συγκεκριμένη αντίρρηση είναι νόμω αβάσιμη.

3. Ερώτημα 3^ο:

α) Σύμφωνα με τα άρθρα 516 και 76 ΚΠολΔ, ο Α νομιμοποιείται ενεργητικά να ασκήσει μόνος του την έφεση, χωρίς να ασκεί έννομη επιρροή το γεγονός ότι τελούσε σε σχέση αναγκαστικής ομοδικίας με τον 2^ο καθ' ου η ανακοπή Υ. Καμία διάταξη νόμου δεν επιβάλλει στους αναγκαίους ομοδίκους την υποχρεωτική κοινή ενεργητική νομιμοποίηση στην άσκηση ενδίκων μέσων. Ακριβώς γι' αυτό, υπάρχει η ρύθμιση του άρθρου 76 § 4 ΚΠολΔ.

β) Ο Υ είναι αναγκαίος ομοδίκος του εκκαλούντος Α και η έφεση δεν είναι ανάγκη να στρέφεται εναντίον του. Άλλωστε, με την άσκηση της έφεσης του Α θεωρείται και αυτός εκκαλών (ΚΠολΔ 76 § 4) και συνεπώς δεν υπάρχει (καταρχήν τουλάχιστον) ούτε δυνατότητα να στραφεί εναντίον του η έφεση του Α. Η ρύθμιση του άρθρου 517 εδ. β' ΚΠολΔ εφαρμόζεται μόνο όταν την έφεση ασκεί αντίδικος των αναγκαίων ομοδίκων.

γ) Για την εκδίκαση της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ εφαρμόζεται η ειδική διαδικασία των άρθρων 614 επ. ΚΠολΔ (ΚΠολΔ 937 § 3). Το αρμόδιο δικαστήριο για την εκδίκαση της εφέσεως του Α καθορίζεται από τις γενικές διατάξεις των άρθρων 12 επ. ΚΠολΔ, οι οποίες δεν τροποποιούνται από τις διατάξεις των άρθρων 933 επ., 937, 614 επ., 591 ΚΠολΔ. Συνεπώς, αφού η προσβαλλόμενη απόφαση προέρχεται από το Ειρηνοδικείο Θεσσαλονίκης, αρμόδιο για την εκδίκαση της εφέσεως του Α είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, σύμφωνα με το άρθρο 17Α ΚΠολΔ.

4. Ερώτημα 4^ο:

- Τα δύο επιμέρους ερωτήματα ανάγονται στο μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της εφέσεως (ΚΠολΔ 522). Οι περισσότεροι λόγοι ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ αποτελούν περισσότερες σωρευόμενες βάσεις ανακοπής (έχουμε δηλαδή αντικειμενική σώρευση ανακοπών). Επίσης, με την ανακοπή ζητείται η ακύρωση τόσο της κατασχέσεως όσο και του πλειστηριασμού. Παρέχεται τέλος ως δεδομένο ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε τους τρεις (3) πρώτους λόγους ανακοπής του Β, έκανε δεκτό τον τέταρτο, ακύρωσε τον πλειστηριασμό μόνο, όχι δε και την κατάσχεση, και δεν ασχολήθηκε με τον πέμπτο λόγο της ανακοπής, κρίνοντας ότι παρέλκει η έρευνά του. Ενόψει των ανωτέρω:

α) Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δεν είναι δυνατό να εξετάσει τους λόγους ανακοπής του Β που απορρίφθηκαν από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, αφού ο ηττηθείς ως προς αυτούς ανακόπτων Β δεν άσκησε δική του αυτοτελή έφεση (ΚΠολΔ 522 και 536). Αν κάνει όμως δεκτή την έφεση του Α, μπορεί να ερευνήσει τον πέμπτο λόγο της ανακοπής, που δεν ερευνήθηκε από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο επειδή είχε γίνει δεκτός ο τέταρτος (ΚΠολΔ 522 και 106).

β) Οι προϋποθέσεις του παραδεκτού ερευνώνται αυτεπαγγέλτως από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο στο πλαίσιο του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της εφέσεως. Συνεπώς, ο εκκαλών Α, εφόσον προσέβαλε την κρίση του πρωτοβάθμιου

δικαστηρίου, προβάλλοντας (παραδεκτά) ότι εσφαλμένα έγινε δεκτός ο τέταρτος λόγος της ανακοπής, μπορεί να προβάλει με τις προτάσεις του ενώπιον του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου ότι η ανακοπή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, επειδή δεν εγγράφηκε εμπρόθεσμα στα βιβλία διεκδικήσεων. Πάντως, ο λόγος εφέσεως, είναι μεν παραδεκτός (ΚΠολΔ 520 § 1), δεν είναι όμως βάσιμος, αφού, όπως αναφέρθηκε ήδη, για την κήρυξη της ακυρότητας για τον τέταρτο λόγο της ανακοπής, ο ανακόπτων Β δεν ήταν ανάγκη να επικαλεσθεί και να αποδείξει ότι υπέστη βλάβη από την παράβαση που προέβαλε κατά την ΚΠολΔ 159 περ. 3. Πράγματι, ο νόμος απαιτεί την εμπρόθεσμη δημοσίευση του κρίσιμου αποσπάσματος της κατασχετήριας έκθεσης με ρητή απειλή ακυρότητας του πλειστηριασμού (ΚΠολΔ 995 § 4 εδ. β' και ε' και 159 περ. 1).

5. Ερώτημα 5^ο:

- Το ερώτημα αναφέρεται σε ζητήματα παραδεκτού νέων ισχυρισμών στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο αλλά και σε ζητήματα παραδεκτού των λόγων ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ. Ειδικότερα:

α) Ο Β δεν μπορεί αμυνόμενος κατά της εφέσεως του Α, να προβάλει ότι η κατάσχεση ήταν άκυρη γιατί επιβλήθηκε πριν παρέλθουν τρεις εργάσιμες ημέρες από την επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση στην οποία στηρίχθηκε. Ο λόγος αυτός θα ήταν μεν νόμω βάσιμος (ενόψει του άρθρου 926 § 1 ΚΠολΔ), έπρεπε όμως (και μπορούσε) να προταθεί στο πρωτοβάθμιο μόνο δικαστήριο με την ανακοπή ή, το αργότερο, με δικόγραφο προσθέτων λόγων ανακοπής κατά το άρθρο 933 § 1 εδ. γ' ΚΠολΔ (βλ. και 585 § 2 ΚΠολΔ, για τη γενική ανακοπή των άρθρων 583 επ. ΚΠολΔ), με τήρηση πάντως των προθεσμιών που προβλέπονται στο άρθρο 933 § 1 εδ. γ' ΚΠολΔ για τους πρόσθετους λόγους και στο άρθρο 934 § 1 περ. α' ΚΠολΔ για την ανακοπή. Στην περίπτωση των λόγων ανακοπής, οι οποίοι αποτελούν τις βάσεις της, δεν μπορεί να ισχύσει η εξαίρεση του άρθρου 527 αριθ. 1 ΚΠολΔ.

β) Τα ίδια ισχύουν και για τον ισχυρισμό ότι το ακίνητο που κατασχέθηκε και πλειστηριάστηκε ανήκε στην κυριότητα του Γ, αδελφού του Β, και όχι στον ίδιο τον Β. Επιπλέον, γίνεται δεκτό ότι αυτός ο ισχυρισμός θα ήταν απαράδεκτος ως λόγος ανακοπής του καθ' ου η εκτέλεση κατά το άρθρο 933 ΚΠολΔ, ακόμη και αν προβαλλόταν νομότυπα και εμπρόθεσμα στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος, αφού με τον ισχυρισμό αυτό ο ανακόπτων καθ' ου η εκτέλεση επικαλείται στην πραγματικότητα νομικό ελάττωμα (δικαίωμα τρίτου) στο κατασχεθέν και πλειστηριασθέν, για την ύπαρξη του οποίου όμως δεν φέρει ο ίδιος ευθύνη αποζημίωσης (ΚΠολΔ 1017 § 2 εδ. β'). Εξ άλλου, τα «νομικά ελαττώματα» προβάλλονται από τους τρίτους (ως δικαιώματά τους στο αντικείμενο της εκτελέσεως) με ανακοπή του άρθρου 936 ΚΠολΔ, όσο διαρκεί η εκτέλεση, και με τα κοινά ένδικα βοηθήματα, μετά το πέρας της (βλ. και ΚΠολΔ 1020).

6. Ερώτημα 6^ο:

α) Το πρώτο επιμέρους ερώτημα (ως προς το αν θα μπορούσε ο Β να προβάλει με νόμιμο τρόπο τους ίδιους ισχυρισμούς στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο) απαντήθηκε ήδη με τις απαντήσεις στο 5^ο ερώτημα.

β) Ο Γ είναι τρίτος έναντι της εκτελέσεως που επισπεύδεται από τον Α κατά του Β και, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, με βάση τους οποίους κρίνεται η διαδικαστική προϋπόθεση της νομιμοποίησης, δεν είναι ούτε δανειστής του τελευταίου. Δεν νομιμοποιείται λοιπόν να ασκήσει ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ, ούτε όμως να προτείνει λόγους ακυρότητας (μεταξύ των οποίων και τον ισχυρισμό ότι η κατάσχεση επιβλήθηκε πριν παρέλθουν τρεις εργάσιμες ημέρες από την επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση). Θα μπορούσε να ασκήσει πριν τον πλειστηριασμό ανακοπή του άρθρου 936 ΚΠολΔ, ισχυριζόμενος μόνο ότι είναι ο ίδιος κύριος του κατασχεθέντος ακινήτου και ζητώντας (για το λόγο αυτό μόνο και όχι για λόγους του άρθρου 933 ΚΠολΔ) την αναγνώριση του δικαιώματός του και την ακύρωση της κατασχέσεως.

7. Ερώτημα 7^ο:

- Με το ερώτημα αυτό τίθενται ζητήματα ερημοδικίας και ερήμην συζητήσεως στις δίκες περί την εκτέλεση και ειδικότερα στη δίκη της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ (τόσο στον πρώτο όσο και στο δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας). Βάση των απαντήσεων πρέπει να αποτελέσει το γεγονός ότι στη δίκη αυτή τηρείται η ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 επ. ΚΠολΔ (ΚΠολΔ 937 § 3), σε συνδυασμό με το γεγονός ότι δεν επρόκειτο για εργατική διαφορά (ως προς την οποία και μόνο θα μπορούσε να εφαρμοσθεί το άρθρο 621 § 2 εδ. β' ΚΠολΔ). Το γεγονός ότι στις δίκες περί την εκτέλεση δεν επιτρέπεται η άσκηση ανακοπής ερημοδικίας (ΚΠολΔ 937 § 1 περ. β') δεν σημαίνει φυσικά ότι δεν υπάρχουν και ερήμην συζητήσεις ή συνέπειες ερημοδικίας (είτε στο πρωτοβάθμιο είτε στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο). Έτσι, εφόσον δεν ορίζουν κάτι διαφορετικό οι διατάξεις των άρθρων 933 επ., 937, 614 επ. και 591 ΚΠολΔ, θα εφαρμοσθούν οι γενικές διατάξεις για την ερημοδικία και τις συνέπειές της. Με την παρατήρηση, ότι, σε κάθε περίπτωση, το δικαστήριο (είτε πρωτοβάθμιο είτε δευτεροβάθμιο) θα ελέγξει αν ο διάδικος που δεν παρίσταται ή δεν παρίσταται κανονικά κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα. Αν δεν έχει γίνει αυτό, πρέπει να κηρύξει απαράδεκτη τη συζήτηση. Αν όμως ο διάδικος που δεν παρίσταται ή δεν παρίσταται κανονικά κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα:

α) Αν ο εφεσίβλητος Β δεν εμφανισθεί κατά τη συζήτηση της εφέσεως του Α ή/και δεν πάρει μέρος κανονικά σ' αυτή, το δικαστήριο πρέπει να ενεργήσει όπως προβλέπει το άρθρο 524 § 4 εδ. α' ΚΠολΔ και ο εκκαλών Α πρέπει να ενεργήσει όπως προβλέπει το άρθρο 524 § 4 εδ. γ' ΚΠολΔ, αλλιώς κηρύσσεται απαράδεκτη η συζήτηση της εφέσεως (ΚΠολΔ 524 § 4 εδ. δ').

β) Αν ο καθ' ου η ανακοπή Α δεν είχε εμφανισθεί κατά τη συζήτηση της ανακοπής του Β στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το (πρωτοβάθμιο) δικαστήριο έπρεπε να ενεργήσει όπως ορίζει το άρθρο 271 ΚΠολΔ για την ερημοδικία του εναγομένου, να προχωρήσει δηλαδή σε συζήτηση της ανακοπής ερήμην του Α. Αυτό σημαίνει ότι θα έπρεπε, ενεργώντας αυτεπαγγέλτως, να απορρίψει τους λόγους εκείνους που δεν ήταν παραδεκτοί και νόμιμοι, και να δεχθεί τους λοιπούς ως βάσιμους, θεωρώντας ομολογημένες τις ιστορικές βάσεις τους, κατά το άρθρο 271 § 3 ΚΠολΔ. Σύμφωνα δε με όσα προαναφέρθηκαν, οι τρεις πρώτοι λόγοι της ανακοπής έπρεπε να απορριφθούν ως απαράδεκτοι, για τους λόγους που αναφέρθηκαν ήδη, χωρίς να ασκεί επίδραση η ερημοδικία του καθ' ου η ανακοπή. Το ίδιο ισχύει όμως και για τους 4^ο και 5^ο λόγους ανακοπής, αν αυτή δεν εγγράφηκε εμπρόθεσμα στο βιβλίο διεκδικήσεων (ΚΠολΔ 1010), ενώ ειδικά ο 5^{ος} λόγος ήταν και νόμω αβάσιμος.

8. Ερώτημα 8^ο:

- Τα ερωτήματα θέτουν ζητήματα συνεπειών της ακυρωτικής αποφάσεως σε περίπτωση αποδοχής της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ, ιδίως δε σε περίπτωση ακύρωσης του πλειστηριασμού (και μάλιστα ακινήτου). Η απόφαση που δέχεται την ανακοπή και κηρύσσει δικονομική ακυρότητα (ακυρώνει την προσβαλλόμενη πράξη) είναι διαπλαστική, ενεργεί αναδρομικά και ισχύει έναντι όλων. Τα ζητήματα αυτά αντιμετωπίζονται από τα άρθρα 940 § 3 και 1018 ΚΠολΔ (βλ. και άρθρα 1005 § 3 και 1017 ΚΠολΔ) και κατά τα λοιπά από τις αντίστοιχες διατάξεις του ΑΚ, αφού ο πλειστηριασμός αποτελεί ιδιόρρυθμη σύμβαση πωλήσεως που συντελείται υπό την επιμέλεια της δημόσιας αρχής, στο πλαίσιο παροχής έννομης προστασίας στους δανειστές. Έτσι:

α) Αν το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απορρίψει την έφεση του Α, ο πλειστηριασμός ακυρώνεται τελεσίδικα και ο υπερθεματιστής Υ δεν αποκτά την κυριότητα του ακινήτου που πλειστηριάσθηκε. Το άρθρο 1018 ΚΠολΔ προβλέπει την απαίτησή του προς επιστροφή του ποσού που κατέβαλε και τα μέσα ικανοποίησής της. Το ζήτημα είναι αν ο υπερθεματιστής διαθέτει επιπλέον και αξίωση αδικαιολογήτου πλουτισμού και μάλιστα έναντι των δανειστών του Β που ικανοποιήθηκαν από το πλειστηρίασμα κατά τις διατάξεις των άρθρων 904 επ. ΑΚ. Βλ. έτσι καταφατικά την πρόσφατη οΛΑΠ 5/2018.

β) Στην ίδια περίπτωση (τελεσιδικίας ακύρωσης του πλειστηριασμού), το δικαίωμα αποζημίωσης του καθ' ου η εκτέλεση Β για ζημίες τις οποίες ισχυρίζεται ότι υπέστη από την εκτέλεση, προβλέπεται και ρυθμίζεται από το άρθρο 940 § 3 ΚΠολΔ. Στην ίδια περίπτωση, ο Γ, επικαλούμενος ότι είναι ο ίδιος κύριος του κατασχεθέντος και πλειστηριασθέντος ακινήτου, θα μπορούσε επίσης να αξιώσει αποζημίωση κατά τις γενικές διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου (ιδίως άρθρα 914 επ. ΑΚ), εφόσον επικαλεσθεί και αποδείξει τη συνδρομή των προϋποθέσεων τους.

9. Ερώτημα 9^ο:

- Με το ερώτημα αυτό τίθενται ζητήματα δικαιωμάτων τρίτων στο αντικείμενο της εκτελέσεως και ειδικότερα νομικών ελαττωμάτων στο πράγμα που πλειστηριάσθηκε. Τα ζητήματα αυτά ρυθμίζονται καταρχήν από τα άρθρα 936, 1017 και 1020 ΚΠολΔ, αλλά και από τις διατάξεις του ΑΚ που θεμελιώνουν την προστασία των διαφόρων (ιδίως εμπραγμάτων) δικαιωμάτων, αλλά αφορούν και την προστασία των θιγομένων από τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων αυτών εκ μέρους των δικαιούχων τους (ιδίως του αγοραστή σε περίπτωση πωλήσεως πράγματος με «νομικά ελαττώματα») (βλ. και ΑΚ 514 επ.). Ενόψει των ανωτέρω:

α) Αν το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δεχθεί την έφεση του Α και απορρίψει την ανακοπή του Β, ο Γ δικαιούται, επικαλούμενος κυριότητά του στο ακίνητο που πλειστηριάσθηκε, να το διεκδικήσει, κατά τα άρθρα 1094 ΑΚ και 1020 ΚΠολΔ. Είναι λοιπόν αμφίβολο αν μπορεί να ζητήσει και αποζημίωση από τον επισπεύσαντα την εκτέλεση Α, εκτός αν επικαλεσθεί με επάρκεια και αποδείξει τη συνδρομή των προϋποθέσεων της αδικοπραξίας.

β) Συνεπώς, ο Υ έχει λόγους να «φοβάται» για τυχόν απώλεια του ακινήτου που πλειστηριάσθηκε. Στην περίπτωση αυτή, θα μπορούσε να ασκήσει, μόνο κατά του επισπεύσαντος την εκτέλεση Α, την αξίωση αποζημίωσης που προβλέπει το άρθρο 1017 § 2 εδ. β' ΚΠολΔ (πρβλ. ΑΚ 514 επ.), χωρίς να αποκλείεται και η άσκηση αξιώσεως αδικαιολογήτου πλουτισμού έναντι οιοδήποτε ενεχομένου γι' αυτή (ΚΠολΔ 1017 § 2 εδ. γ'), ώστε να αναλάβει το πλειστηρίασμα το οποίο κατέβαλε.

10. Ερώτημα 10^ο:

- Το ερώτημα αυτό αναφέρεται στις συνέπειες του πλειστηριασμού και της κατακύρωσης (των ακινήτων ειδικότερα) και στην προστασία του υπερθεματιστή ως προς το ζήτημα της κατοχής. Τα ζητήματα αυτά ρυθμίζονται καταρχήν από τις διατάξεις των άρθρων 1005 § 2, 1009 και 997 § 1 εδ. β' και επ. ΚΠολΔ. Ειδικότερα:

α) Αν η ανακοπή του Β απορριφθεί, ο Υ έχει δυνατότητα να πάρει στην κατοχή του το πλειστηριασθέν ακίνητο, εφόσον κατέχεται από τον καθ' ου ο πλειστηριασμός Β, κατά τις διατάξεις των άρθρων 1005 § 2 και 943 ΚΠολΔ, με εκτέλεση της περίληψης της έκθεσης κατακύρωσης, τηρώντας για το σκοπό αυτό την προδικασία που προβλέπει ο νόμος για κάθε περίπτωση αναγκαστικής εκτελέσεως (ΚΠολΔ 918 και 924).

β) Αν το πλειστηριασθέν ακίνητο κατέχεται από την ανώνυμη εταιρεία «Ε Α.Ε.», η οποία το είχε μισθώσει από τον Β λίγο μετά την κατάσχεσή του, η απάντηση στο προηγούμενο ερώτημα θα πρέπει να δοθεί με βάση και τις διατάξεις του άρθρου 997 § 1 εδ. β' και επ. (πρβλ. και 1009) ΚΠολΔ.

II. Συμπληρωματικές επεξηγήσεις και σημειώσεις για περαιτέρω μελέτη με αφορμή τη 2^η φροντιστηριακή άσκηση

1. Για την τελεσιδικία και τις ερήμην αποφάσεις: Η άσκηση θεωρεί δεδομένο ότι η απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών είχε τελεσιδικήσει, συνεπώς δεν πρέπει να απασχολεί το γεγονός ότι η εναγόμενη είχε δικασθεί ερήμην στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Αν δεν είχε τεθεί ως δεδομένο η τελεσιδικία, η απόρριψη της εφέσεως δεν θα είχε από μόνη της τη συνέπεια αυτή, αλλά θα έπρεπε επιπλέον να είχε επιδοθεί η ερήμην απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου και να είχε παρέλθει

άπρακτη η προθεσμία ασκήσεως ανακοπής ερημοδικίας (ΚΠολΔ 501 επ. και 513 § 1 εδ. β'). Επίσης, θα ήταν διαφορετικό το ζήτημα αν η εναγόμενη είχε παραστεί στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, όχι όμως στο δευτεροβάθμιο, οπότε η έφεση θα είχε απορριφθεί λόγω της ερημοδικίας της εκκαλούσης (άρθρο 524 § 3 ΚΠολΔ). Στην περίπτωση αυτή η απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου υπόκειται σε ανακοπή ερημοδικίας και δεν έχει καταστεί ακόμη τελεσίδικη (ΚΠολΔ 501 και 321). Τίθεται δε το ερώτημα, αν το γεγονός αυτό επιδρά και στην τελεσιδικία της αποφάσεως του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, η οποία, με την παραλλαγή αυτή των δεδομένων, δεν υπόκειται ευθέως η ίδια σε κανένα τακτικό ένδικο μέσο.

2. Για την προθεσμία της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ: Η προθεσμία της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ καθορίζεται στο άρθρο 934 ΚΠολΔ και εξαρτάται αφενός μεν από το είδος της εκτέλεσης (έμμεση ή άμεση) και αφετέρου από το περιεχόμενο των λόγων της (από το ελάττωμα ή την ελαττωματικότητα που επικαλείται ο ανακόππων) και όχι από το αίτημα αυτής (όχι δηλαδή από τις πράξεις την ακύρωση των οποίων ζητεί ο ανακόππων). Στην προκειμένη περίπτωση, προσβάλλεται έμμεση εκτέλεση προς ικανοποίηση χρηματικής απαιτήσεως, η δε ανακοπή ασκήθηκε μετά τη διενέργεια του πλειστηριασμού. Είναι συνεπώς προφανές ότι η ανακοπή είναι εκπρόθεσμη, ως προς τους λόγους της που αποτελούν αντιρρήσεις του πρώτου σταδίου του άρθρου 934 § 1 περ. α' ΚΠολΔ, για τις οποίες η ανακοπή έπρεπε να ασκηθεί μέσα σε 45 μέρες από την επιβολή της κατάσχεσης, αφού, με βάση τις διατάξεις των άρθρων 954 § 2 εδ. α' και 993 § 2 εδ. α' ΚΠολΔ, ο πλειστηριασμός δεν μπορεί να έχει διενεργηθεί νωρίτερα. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκει με βεβαιότητα ο πρώτος λόγος της ανακοπής, ο οποίος αφορά τη μη τήρηση προδικασίας. Το ίδιο ισχύει και για τον δεύτερο λόγο ανακοπής (περί καταχρηστικότητας ενόψει της δυσαναλογίας μεταξύ ποσού απαιτήσεως και αξίας του κατασχεθέντος), κατά το μέρος του που αφορά το κύρος της κατάσχεσης, αλλά και για τον τρίτο λόγο που αφορά την απαίτηση. Ο τέταρτος λόγος της ανακοπής (: ότι απόσπασμα της κατασχετήριας έκθεσης δεν δημοσιεύθηκε εμπρόθεσμα στην ιστοσελίδα δημοσιεύσεων πλειστηριασμών του Δελτίου Δικαστικών Δημοσιεύσεων του Τομέα Ασφάλισης Νομικών του Ενιαίου Ταμείου Ανεξάρτητα Απασχολουμένων) αφορά το κύρος του πλειστηριασμού (δηλαδή της τελευταίας πράξεως εκτελέσεως), όπως προκύπτει από τη διάταξη του άρθρου 995 § 4 εδ. β' και από τη ρητή απειλή ακυρότητας του πλειστηριασμού που περιέχεται στη διάταξη του άρθρου 995 § 4 εδ. ε' ΚΠολΔ. Το ίδιο θα μπορούσε να γίνει δεκτό και για τον δεύτερο λόγο ανακοπής (περί καταχρηστικότητας ενόψει της δυσαναλογίας μεταξύ ποσού απαιτήσεως και αξίας του πλειστηριασθέντος), αν θεωρηθεί ότι αφορά (και) το κύρος του πλειστηριασμού, οπότε θα έπρεπε να τηρηθεί η προθεσμία του άρθρου 934 § 1 περ. β' ΚΠολΔ, δηλαδή η ανακοπή θα έπρεπε να ασκηθεί εντός 60 ημερών από τη μεταγραφή της περίληψης της κατακυρωτικής έκθεσης. Στην προκειμένη περίπτωση, το κατασχεθέν ακίνητο πλειστηριάστηκε την 17.01.2018, η μεταγραφή της περίληψης της κατακυρωτικής έκθεσης στα οικεία δημόσια βιβλία έγινε την 24.01.2018, η δε ανακοπή ασκήθηκε, κατά τα δεδομένα του ιστορικού (χωρίς να είναι ανάγκη να αναρωτηθεί κανείς για το πότε έγινε η κατάθεση και πότε η επίδοση), τη Δευτέρα 26.03.2018, δηλαδή μετά την πάροδο 61 ημερών από τη μεταγραφή της περίληψης της κατακυρωτικής έκθεσης στα οικεία δημόσια βιβλία, δηλαδή εμπρόθεσμα, αφού η προηγούμενη (60^η) ημέρα ήταν αργία. Σε κάθε περίπτωση, η ανακοπή, στο μέτρο που είχε ως αίτημα την ακύρωση πλειστηριασμού ακινήτου, έπρεπε να εγγραφεί στα βιβλία διεκδικήσεων κατά το άρθρο 1010 ΚΠολΔ.

3. Για την αρμοδιότητα του δικαστηρίου της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ: Η καθ' ύλην αρμοδιότητα κρίνεται με βάση την προέλευση του εκτελεστού τίτλου (ΚΠολΔ 933 § 1 εδ. α'). Στην προκειμένη περίπτωση ο Α χρησιμοποίησε ως εκτελεστό τίτλο τελεσίδικη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών. Συνεπώς, αρμοδίως η ανακοπή ασκήθηκε ενώπιον ειρηνοδικείου. Η κατά τόπον αρμοδιότητα εξαρτάται από το αν η εκτέλεση έχει προχωρήσει σε στάδιο μετά την επίδοση της επιταγής

προς εκτέλεση ή όχι. Στην πρώτη περίπτωση, η ανακοπή ασκείται στο αρμόδιο καθ' ύλην δικαστήριο του τόπου της εκτέλεσης (ΚΠολΔ 933 § 3). Στην περίπτωση του συγκεκριμένου ιστορικού, είχε επιβληθεί ήδη σε βάρος του ανακόπτοντος, ως ομορρύθμου εταίρου της κατά τον εκτελεστό τίτλο οφειλέτριας εταιρίας (ΚΠολΔ 920), κατάσχεση (είχε διενεργηθεί μάλιστα και πλειστηριασμός) ακινήτου του που βρίσκεται στη Θεσσαλονίκη. Συνεπώς, αρμοδίως ασκήθηκε η ανακοπή ενώπιον του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης. Οι τόποι κατοικιών των διαφόρων παραγόντων της εκτελέσεως δεν ασκούν καμία έννομη επιρροή.

4. Για την παθητική νομιμοποίηση στην ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ: Η ανακοπή παραδεκτά απευθύνθηκε, όχι μόνο κατά του επισπεύδοντος την εκτέλεση, αλλά και κατά του υπερθεματιστή (ΚΠολΔ 74), οι οποίοι μάλιστα γίνεται δεκτό ότι τελούν σε σχέση αναγκαστικής ομοδικίας (για την περίπτωση φυσικά ανακοπής που ασκείται μετά τον πλειστηριασμό κινητών ή ακινήτων).

5. Για το παραδεκτό και τη νομική βασιμότητα των λόγων της ανακοπής: Όλοι οι λόγοι της ανακοπής εισάγουν αντιρρήσεις που προβλέπονται από το άρθρο 933 § 1 ΚΠολΔ. Οι πρώτος και τέταρτος λόγοι είναι και νόμω βάσιμοι ως λόγοι δικονομικής ακυρότητας, αφού οι παραβάσεις που επικαλείται αντίστοιχα ο ανακόπτων προκαλούν ακυρότητα χωρίς την ανάγκη συνδρομής βλάβης κατά την έννοια του άρθρου 159 αριθ. 3 ΚΠολΔ. Ο δεύτερος λόγος ανακοπής δεν φαίνεται νόμω βάσιμος, αφού μόνη η δυσαναλογία την οποία επικαλείται ο ανακόπτων δεν καθιστά καταχρηστική την αναγκαστική εκτέλεση, ενώ επιπλέον για τη νομιμότητά του ο ανακόπτων πρέπει να επικαλείται και βλάβη κατά την έννοια του άρθρου 159 αριθ. 3 ΚΠολΔ. Ο τρίτος λόγος αφορά την απαίτηση και δεν υπόκειται στις ρυθμίσεις του άρθρου 159 ΚΠολΔ.

6. Για τη νομιμοποίηση προς άσκηση εφέσεως: Ακόμη και επί αναγκαίας ομοδικίας (όπως στην προκειμένη περίπτωση), αν οι ομόδικοι ηττηθούν (εν όλω ή εν μέρει), νομιμοποιείται και μόνο ο ένας από αυτούς να ασκήσει έφεση, χωρίς να απαιτείται για το παραδεκτό της έφεσης να την ασκήσουν όλοι από κοινού. Ακριβώς για το λόγο αυτό ο νόμος προβλέπει ρητά ότι αν ο ένας μόνο ασκήσει ένδικα μέσα, αυτά έχουν αποτέλεσμα και για τους άλλους (ΚΠολΔ 76 § 4), οι οποίοι έτσι θεωρείται ότι τα άσκησαν κι εκείνοι. Αντίθετα, αν οι ομόδικοι νίκησαν και την έφεση ασκεί ο αντίδικός τους, τότε η έφεση πρέπει να απευθύνεται υποχρεωτικά έναντι όλων των ομοδίκων, αλλιώς απορρίπτεται ως απαράδεκτη (ΚΠολΔ 517 εδ. β').

7. Για το μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της εφέσεως: Ο εκκαλών Α, με την έφεσή του, παραπονέθηκε μόνο για την αποδοχή του τέταρτου λόγου της ανακοπής του Β. Άλλωστε, ως προς το κεφάλαιο αυτό μόνο της αποφάσεως είχε έννομο συμφέρον να την προσβάλει, αφού ως προς αυτό μόνο είχε ηττηθεί, καθώς το πρωτοβάθμιο δικαστήριο είχε απορρίψει τους τρεις πρώτους λόγους της ανακοπής του Β. Στην ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ, η προβολή περισσότερων λόγων αποτελεί μορφή αντικειμενικής σώρευσης ανακοπών (ΚΠολΔ 218 και 585). Αφού η έφεση ασκήθηκε ως προς τη μία μόνο αντικειμενικώς σωρευθείσα ανακοπή και αφού οι τρεις πρώτες απορρίφθηκαν ρητά από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, η υπόθεση μεταβιβάσθηκε μόνο ως προς αυτήν στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, το οποίο δεν έχει εξουσία να εξετάσει και τους τρεις πρώτους λόγους ανακοπής που είχαν απορριφθεί από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο (ΚΠολΔ 522), εκτός αν ο εφεσίβλητος Β είχε ασκήσει παραδεκτά δική του αυτοτελή έφεση, παραπονούμενος για την απόρριψη αυτών των λόγων της ανακοπής του. Μια παρόμοια έφεση του Β, όμως, θα προσέκρουε στην έλλειψη εννόμου συμφέροντος αυτού. Ωστόσο, έννομο συμφέρον του Β μπορεί να υφίσταται, ενόψει του ενδεχομένου να γίνει δεκτή η έφεση του Α, ίσως δε και ενόψει του γεγονότος ότι δεν έγινε δεκτό το αίτημα της ανακοπής για ακύρωση της κατασχέσεως. Το ενδεχόμενο αυτό θέτει το ζήτημα αν θα μπορούσε να ασκηθεί επικουρικά έφεση εκ μέρους του Β. Ενόψει των ανωτέρω, τίθεται και το ζήτημα της

δυνατότητας του Β να ασκήσει (επικουρικά και πάλι) αντέφεση, μετά την πάροδο της προθεσμίας προς άσκηση αυτοτελούς εφέσεως (ΚΠολΔ 523). Για το ενδεχόμενο αυτό, όμως, τίθεται το ζήτημα αν τα κεφάλαια της αποφάσεως που αφορούν την απόρριψη των τριών πρώτων λόγων ανακοπής είναι δυνατό να θεωρηθούν «αναγκαιώς συνεχόμενα» προς το εκκληθέν εκ μέρους του Α (που αφορά την αποδοχή του τέταρτου λόγου ανακοπής), καθώς δεν είναι πάντως «εκκληθέντα κεφάλαια», κατά την έννοια του άρθρου 523 § 1 ΚΠολΔ.

8. Για τη δυνατότητα του υπερθεματιστή να αξιώσει την επιστροφή του πλειστηριάσματος που κατέβαλε αν ο πλειστηριασμός ακυρωθεί τελεσίδικα:

Το θέμα αυτό ρυθμίζεται, καταρχήν έστω, από τις διατάξεις του άρθρου 1018 ΚΠολΔ, οι οποίες κάνουν λόγο για αντίστοιχη «απαίτηση» του υπερθεματιστή. Αν το πλειστηρίασμα που κατέβαλε ο υπερθεματιστής Υ έχει διανεμηθεί στους δανειστές του καθ' ου η εκτέλεση Β (επισπεύδοντα Α και τυχόν αναγγεληθέντες κατά τα άρθρα 971, 972 και 1006 επ. ΚΠολΔ), η επιστροφή του πλειστηριάσματος μπορεί να επιδιωχθεί με τα μέσα που προβλέπει το άρθρο 1018 ΚΠολΔ. Αν το πλειστηρίασμα δεν διανεμήθηκε και βρίσκεται ακόμη στα χέρια του υπαλλήλου του πλειστηριασμού συμβολαιογράφου, θα αναζητηθεί από αυτόν, κατ' ανάλογη εφαρμογή των ως άνω διατάξεων, καθώς το κατέχει βάσει λειτουργήματος αλλά ως περιουσιακό στοιχείο του καθ' ου η εκτέλεση (αντικατέστησε το πλειστηριασθέν ακίνητο αυτού), προκειμένου να διανεμηθεί στους δανειστές του τελευταίου. Σε κάθε περίπτωση, είναι δυνατό να εφαρμοσθούν και οι διατάξεις για την αξίωση από αδικαιολόγητο πλουτισμό, αφού η ακύρωση του πλειστηριασμού στοιχειοθετεί για τον Υ «αίτια που δεν επακολούθησε ή έληξε», κατά την έννοια του άρθρου 904 εδ. β' ΑΚ, καθώς κατέβαλε χρήματα χωρίς να λάβει την κυριότητα του πράγματος που πλειστηριάσθηκε, η οποία, μετά την ακύρωση του πλειστηριασμού, επανήλθε (αναδρομικά) στην κυριότητα του καθ' ου η εκτέλεση (βλ. και τις διατάξεις των άρθρων 1005 §§ 1 και 3 εδ. γ' και 1010 ΚΠολΔ, καθώς και τη γενική διδασκαλία για τις συνέπειες αποδοχής της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ).

Απόστολος Σοφιαλίδης
10 Ιανουαρίου 2019